ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Γ'.

ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ἡ Ἰουλιέττα, ἀκολουθῶντας τὶς ὑποδείξεις τοῦ ἐξομολογητοῦ της πατρὸς Λαυρεντίου, πῆρε ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν πεθαμένη. Ἔτσι, θὰ τὴν ἐνταφίαζαν στὸν οἰκογενειακό της τάφο κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πήγαινε νὰ τὴν πάρη ὁ Ρωμαῖος, τὸν ὁποῖο θὰ εἰδοποιοῦσε ὁ Λαυρέντιος, γιὰ νὰ φύγουν μαζὺ μακρυὰ ἀπ' τὴ Βερώνα καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι...

Μόλις ἡ θλιβερὴ εἴδησι τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου τῆς ἀρχοντοπούλας διαδόθηκε στὴν πόλι, ὁ πάτερ Λαυρέντιος ἔγραψε τὰ διατρέξαντα στὸ Ρωμαῖο καὶ παρέδωσε τὸ γράμμα σ' ἕναν καλόγερο μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τρέξη στὴ Μάντουα καὶ νὰ τὸ δώση στὰ ἴδια τὰ χέρια τοῦ ἐξορίστου.

Ὁ κομιστὴς ἔφτασε ἐγκαίρως στὴν πόλι, κατέλυσε στὸ μεγάλο μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ βγῆ καὶ νὰ πάη πρὸς συνάντησι τοῦ Ρωμαίου, ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἔτυχε ἕνα ἐντελῶς ἀπροσδόκητο περιστατικό.

Ἕν' ἀπόσπασμα στρατοῦ ἀπέκλεισε τὸ μοναστῆρι ὡς ἑστία πανούκλας, ἐπειδὴ τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε πεθάνει ἕνας καλόγερος ποὺ εἶχε ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀρρώστειας.

Τοῦ κάκου ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Λαυρεντίου διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας ὅτι αὐτὸς μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴ Βερώνα καὶ ὅτι δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τοὺς ἄλλους μοναχούς.

Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ μείνη κλεισμένος μέσα στὸ μοναστῆρι καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀνταμώση ἐγκαίρως τὸν Ρωμαῖο γιὰ νὰ τοῦ παραδώση τὴν τόσο ἐπείγουσα ἐπιστολὴ τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐντωμεταξὺ στὴ Βερώνα ἔγινε ἡ κηδεία τῆς Ἰουλιέττας, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ πατρὸς Λαυρεντίου, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε νὰ μὴν πάθη ἀπὸ ἀσφυξία ἡ ναρκωμένη ἀρχοντοποῦλα.

Ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῶν Καπουλέττι ἦταν μιὰ μεγάλη μαρμάρινη σαρκοφάγος, ἡ ὁποία εἶχε στὴν κάθε πλευρά της ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα.

Στὸ κενοτάφιο αὐτὸ βρισκόταν καὶ τὸ πτῶμα τοῦ Θεοβάλδου, τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἰουλιέττας, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτωθεῖ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τὸν ἀγατημένο της. Ἐκεῖ λοιπόν, κοντὰ σ' αὐτόν, ἐθάφτηκε καὶ ἡ δυστυχισμένη νέα, τὴν ὁποία ὅλοι θεωροῦσαν ὡς νεκρή.

Μετὰ τὴν κηδεία ὁ Πέτρος, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Ρωμαίου, ποὺ εἶχε μείνει στὴ Βερώνα καὶ ἀγνοοῦσε τὴ σκηνοθεσία τῆς κηδείας, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόλι κι' ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸν κύριό του στὴ Μάντουα.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, βρῆκε τὸν κύριό του βυθισμένο σὲ σκέψεις. Συλλογιζόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ διευκόλυνε τὴ δραπέτευσι τῆς συζύγου του ἀπὸ τὴ Βερώνα γιὰ νὰ τὴν ἔχη πάντα κοντά του.

Ὁ Ρωμαῖος παραξενεύτηκε μόλις εἶδε τὸν Πέτρο. Ἀλλ' ἡ ἔκπληξί του μεταβλήθηκε σὲ ἀνησυχία, ὅταν πρόσεξε ὅτι ὁ ὑπηρέτης του ἦταν ταραγμένος.

— Τί συμβαίνει, Πέτρο; Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα εἶνε καλά;

Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ περάση ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς εἶχε πεθάνει ἡ Ἰουλιέττα του, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει γεμάτη ζωὴ κι' ὑγεία.

Γι' αὐτό, ἡ θλῖψι του ἦταν ἀπερίγραπτη ὅταν ὁ ὑπηρέτης του τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ. Ἡ ἀπελπισία του μάλιστα ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε στήριξε τὸ ξίφος του στὸ στῆθος καὶ θὰ τὸ τρυποῦσε πέρα γιὰ πέρα, ἂν δὲν προλάβαινε νὰ τὸν ἐμποδίση ὁ πιστός του ὑπηρέτης.

Τέλος, κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε ἔκφρασι ἀποφασιστική. Διάταξε τὸν ὑπηρέτη του νὰ φέρη τ' ἄλογό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, φίλε μου. Ἀπόψε τὴ νύχτα θὰ μποῦμε κρυφὰ στὴ Βερώνα κι' ἀφοῦ φιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ νεκρὸ σῶμα τῆς ἀγαπημένης μου συζύγου, θὰ πᾶμε σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς Ἰταλίας, μήπως μπορέσω νὰ ξεχάσω ἐκεῖ τὴ λύπη μου...

Ἔτσι, κατὰ τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ρωμαῖος ἔμπαινε στὴ Βερώνα, φορῶντας στολὴ Αὐστριακοῦ εὐγενοῦς καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀχώριστο Πέτρο του, μαζὺ μὲ τὸν ὁποῖο διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ οἰκογενειακὸ κενοτάφιο τῶν Καπουλέττι.

Ὁ Πέτρος εἶχε ἐφοδιαστεῖ μὲ τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα καὶ κατώρθωσε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ρωμαίου, ν' ἀνοίξη τὴ σαρκοφάγο, μέσα στὴν ὁποία ἀναπαύοταν ἡ Ἰουλιέττα.

Ὁ ἀπαρηγόρητος Ρωμαῖος μπῆκε τρέμοντας σχεδὸν στὸ κενοτάφιο καὶ ἔσφιξε δυνατὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἄψυχο τῆς ἀγαπημένης του κορμί.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἔμεινε σιωπηλός, κυττάζοντάς την κατάματα καὶ μὴ μπορῶντας νὰ προφέρη λέξι, γιατὶ πνιγόταν ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκίνησι.

Ἐπὶ τέλους, κατώρθωσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του καὶ νὰ ψελλίση αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ βγαίνανε μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του:

— Ὦ Ἰουλία! Ἰουλία!... Φῶς τῶν ματιῶν μου!... Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου!... Γυναῖκα ποὺ μ' ἔκαμες ν' ἀγαπήσω τὴ ζωὴ καὶ νὰ χαρῶ τὴν εὐτυχία! Ὦ Ἰουλία, ἐσὺ ποὺ σὲ λατρεύω ὅπως τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο, σὲ πρόδωσα καὶ σὲ σκότωσα! Πόσο δειλός, πόσο ἀξιοκατάκριτος, πόσο ἔνοχος ποὺ εἶμαι! Ἐνῶ μοῦ ἔγραφες παρακαλῶντας με νὰ ἔρθω νὰ σὲ σώσω, ἐγὼ ὁ ἄνανδρος ἀνέβαλλα διαρκῶς τὴν ἀναχώρησί μου καὶ δὲν ἀποφάσιζα νὰ κάμω τὸ καθῆκον μου... Ὦ, ναί, εἶμαι κακοῦργος, ἄνανδρος, τέρας, εἶμαι ὁ χειρότερος τῶν ἀνθρώπων, εἶμαι ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ θανάτου σου. Καὶ πῶς ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζῶ ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά; Ὦ Ἰουλία, ὁ δήμιός σου πρέπει νὰ τιμωρηθῆ. Ὁ ἥλιος αὔριο θὰ σκοτειν ιάση ἐξάπαντος, ἂν ἡ ἀχτῖδες του φωτίσουν τὸ πρόσωπο ἑνὸς βδελυροῦ κακούργου, ἑνὸς μισητοῦ ἀνθρωποκτόνου, τοῦ φονέως τοῦ ὡραιοτέρου πλάσματος τῆς γῆς...

Ὁ Πέτρος παρακολουθοῦσε ἄφωνος τὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ καὶ εἶχε σκύψει πρὸς τὴ γῆ γιὰ νὰ κρύψη τὰ δάκρυά του ποὺ κυλοῦσαν θερμὰ ἀπάνω στὰ ζαρωμένα μάγουλά του.

Τότε ὁ Ρωμαῖος ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα μπουκαλάκι γεμᾶτο δραστικὸ δηλητήριο καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ τὸ ἄδειασε ὁλόκληρο. Κατόπιν ἐγύρισε πρὸς τὸν ἐμβρόντητο Πέτρο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε προφτάσει νὰ βγάλη οὔτ' ἕνα ξεφωνητό, καὶ τοῦ εἶπε ἥσυχα-ἥσυχα:

— Πέτρο, μάθε πὼς σὲ λίγο θὰ ξεψυχήσω καὶ θ' ἀναπαυθῶ στὸ πλάϊ τῆς ἀλησμόνητης Ἰουλιέττας μου. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ξαναβάλης τὴν πλάκα τοῦ τάφου στὴ θέσι της καὶ νὰ φύγης. Κι' ἔννοια σου, δὲν σὲ λησμόνησα στὴ διαθήκη μου. Μονάχα σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶς στὸν πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ τὰ πῆς...

Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο στάθηκε ἀπότομα, νοιώθοντας μιὰ τρεμοῦλα σ' ὅλο τὸ κορμί του. Ἡ Ἰουλιέττα, ἐπειδὴ εἶχε περάσει πειὰ ἡ ἐνέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ, εἶχε ξυπνήσει ξαφνικὰ καί, καθὼς τὸν εἶδε πλάϊ της, τοῦ φώναξε:

— Ρωμαῖε! Ἀγαπημένε μου!...

Εἶνε ἀδύνατο νὰ φανταστῆ κανεὶς τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασε ὁ νέος βλέποντας δίπλα του τὴ σύζυγό του ζωντανὴ νὰ τοῦ μιλᾶ καὶ νὰ τὸν ρωτᾶ γιὰ τὸ καθετί, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέραντη θλῖψι ποὺ τοὺς κυρίευσε κατόπιν καὶ τοὺς δύο, ὅταν ὁ Ρωμαῖος ἀπεκάλυψε στὴν Ἰουλιέττα ὅτι εἶχε πάρει δηλητήριο.

Ἡ Ἰουλιέττα ἦταν ἀπαρηγόρητη ποὺ θὰ ἔχανε ἔτσι σκληρὰ τὸν ἀκριβό της, ὕστερ' ἀπὸ χωρισμὸ τόσου καιροῦ, ἀλλὰ κι' ὁ Ρωμαῖος ἦταν πικρὰ μετανοημένος γιὰ τὸ διάβημά του.

Ἡ δραματικὴ αὐτὴ συνομιλία τῶν δύο συζύγων βάσταξε μιὰ ὥρα περίπου καὶ στὸ τέλος ὁ Ρωμαῖος ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἰουλιέττας, προφέροντας τὸ γλυκὸ ὄνομά της.

Συγχρόνως ὅμως μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου, γεμάτη παράπονο καὶ σπαραγμό, καὶ μαζὺ μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ Ρωμαίου, πέταξε στὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ ἄλλη ἀγγελικὴ ψυχή. Ἡ Ἰουλιέττα εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἀγατημένου της τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὸ βύθισε μέσα στὸ στῆθος της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε καὶ ὁ πάτερ Λαυρέντιος μαζὺ μ' ἕναν ἄλλο καλόγερο. Πίστευαν πὼς τὰ πράγματα εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν κανονικό τους δρόμο καὶ ἐρχόντουσαν ἥσυχοι καὶ ξέννοιαστοι.

Γι' αὐτὸ κυριεύτηκαν ἀπὸ τρόμο ὅταν, πλησιάζοντας τὸ κενοτάφιο, τὸ βρῆκαν ἀνοιγμένο κι' εἶδαν τὰ πτώματα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας, τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο...

Ἔτσι τελείωσε ἡ δραματικὴ ἱστορία τῶν ἐραστῶν τῆς Βερώνας, τὴν ὁποία ἀπαθανάτισε ὁ Σαῖξπηρ σ' ἕν' ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του.

Εἶδαν τὰ πτώματα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας, τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο...